

OPINIA

Dnia 17 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk

st. szer. rez. J.S., skazanego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt So. 4/19, w stosunku do skazanego utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt I KA 7/21, za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230a § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z potrąceniem 5% miesięcznego zasadniczego uposażenia. Orzeczono również wobec skazanego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

zaopiniował negatywnie

prośbę skazanego st. szer. rez. J.S. o ułaskawienie.

UZASADNIENIE

Skazany wymienionym wyżej wyrokiem złożył kolejną prośbę o ułaskawienie poprzez zatarcie skazania. W uzasadnieniu podniósł, że orzeczoną karę ograniczenia wolności – po zmianie sposobu jej wykonywania na nieodpłatną, kontrolowaną pracę na cele społeczne – wykonał z dużą sumiennością i zaangażowaniem. W okresie odbywania kary nie wszedł w konflikt z prawem, a w społeczności lokalnej funkcjonuje prawidłowo. Jest jedynym żywicielem rodziny i ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Żona z uwagi na stan zdrowia nie ma możliwości podjęcia pracy zarobkowej. Pozostaje bez stałego zatrudnienia, a fakt uprzedniej

karalności utrudnia mu podjęcie zatrudnienia na warunkach umowy o pracę. Na etapie postępowania ułaskawieniowego przed Sądem pierwszej instancji, skazany - wezwany w ramach czynności sprawdzających do uzupełnienia informacji wskazanych w prośbie, nie uzupełnił ich w zakresie stanu zdrowia żony. W odniesieniu do trudności z podjęciem pracy oświadczył, że z Urzędu Pracy w G. otrzymał jedną propozycję zatrudnienia, odmówił jednak jej przyjęcia ze względu na brak możliwości dojazdu - praca w delegacji. Ustalono ponadto, że obecnie skazany nie jest zarejestrowany jako bezrobotny.

W ocenie Sądu Najwyższego brak jest podstaw do pozytywnego zaopiniowania prośby skazanego.

Zgodnie z art. 563 k.p.k., rozpoznając prośbę o ułaskawienie sąd w szczególności ma na względzie zachowanie się skazanego po wydaniu wyroku, rozmiary wykonanej już kary, stan zdrowia skazanego i jego warunki rodzinne, naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem, a przede wszystkim szczególne wydarzenia, jakie nastąpiły po wydaniu wyroku.

Patrząc z tej perspektywy na sytuację skazanego, stwierdzić trzeba, iż występując z prośbą o ułaskawienie, nie wykazał on, aby po wydaniu wyroku nastąpiły jakiegokolwiek szczególne wydarzenia, które przemawiałyby za wcześniejszym zatarciem skazania.

To, że skazany wykonał sumiennie nałożony na niego obowiązek pracy i przestrzegał porządku prawnego, świadczy o nim pozytywnie, a ocena ta znalazła odzwierciedlenie w korzystnym dla niego orzeczeniu Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt II Ko 636/23, którym w trybie art. 83 k.k. zwolniono go z reszty kary ograniczenia wolności. Okoliczności te nie są jednak niczym nadzwyczajnym i nie sposób traktować ich w kategoriach szczególnych wydarzeń w rozumieniu art. 563 k.p.k.

Jest też rzeczą oczywistą, że karalność skazanego może mu utrudniać podjęcie pracy spełniającej jego oczekiwania. Są to jednak naturalne konsekwencje popełnienia przestępstwa, za które został skazany i nic nie wskazuje na to, aby dla skazanego i jego rodziny stanowiły one uciążliwość, którą ze względów

humanitarnych trudno byłoby zaakceptować. Zauważyć trzeba, że wcześniejsze zwolnienie skazanego od reszty kary ograniczenia wolności i uznanie jej za wykonaną skróciło mu okres oczekiwania na zatarcie skazania, co nastąpi już w nieodległej przyszłości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy zaopiniował prośbę skazanego negatywnie.

[WB]

[a.ł.]